

РАДОСЛАВ ЧИЧЕВ

от пращинката
на дена

Радослав Чичев

От прашинката
на деня

АРС,
2011 г.

ISBN 978-954-9857-46-7

© Радослав Чичев, 2011 г.; © APC, 2011 г., редактор - Иван Ланджев.

Рисунка на корицата: Дмитрий Ягодин; тираж 300, формат 32/70/100, печатни коли 3, печат "APC Принт" и "Булгед".

Поредицата *Prima Vista* е за книги и автори, удостоени с лауреатско звание от Националния конкурс на Издателство "APC" за дебютна книга.

Цена 5,70 лева

От прашинката
на деня

На Рони и Мъри

Хирургия

Искам да бръкна в луминесцентните лампи,
да извадя светулките,
да ги обкича около светлината,
за да ù е гальовно,
а не очите ù да парят от фалшива тъмнина.

Искам да бръкна в разтворените книги,
шепите ми да преливат от букви-мухи,
да ги захвърля срещу течението,
да се разпилеят
в диадеми от текстове, ухажващи листата на фрезия.

Искам да бръкна в корема на радиото,
да измъкна чучулигите,
да ги закърпя в арии от храмове,
хълмове, полета,
за да се изпълнят дънерите със звук.

Добро утро

Добро утро – утрото е добро.
Тя целуваше просяка в утрото му,
и се отправяше на Север.

- Колко е добро едно утро?
- Колкото камъче в детската пазва.
- Утрото може ли да прави жабчета?
- С всеки следващ подскок то потъва.

На събудените ѝ рамене кацаха прашинки,
заспали молекули търсещи приют,
тя им го даваше и обещавахе Север.

- Кога раменете ѝ заспиват?
- Когато пръстите шептят.
- Прашинките няма ли да я затрупат?
- Техният сън не е вечен.

Тя правеше утрото добро в „Добро утро“ за него.
От шумоленето и стъпките на пешеходците
всичко започваше, тялото ставаше.

Едно куче, което наблюдава стиха отстрани: няма ли
някай да ме почеше, през нощта са ме полазили бълхи.

Когато се събудя
поставете слънцето на любимото ми място
извадете ме от водата под която съм
да изсъхнат петната ми – старчески
изкъпете ме с млякото на Египет
да се запълнят хрилете ми – рибешки
изчистете средиземноморското ми тяло
и когато бъда готов
ме посадете

Всяка сутрин мъглата издува прибоа,
той взима една четка за рисуване,
разтваря синьото на вълните
и чисти окото на Кита.

От пращинката на деня.

Гърбът ѝ е обърнат към слънцето на Елюар,
приятно запечена франзела с меко крайче.
Има колене любими на Тулуз-Лотрек,
но той пренебрегва интелекта ѝ.
Баща ѝ е сигурен, че тя го притежава.
Той от своя страна – южна, е плод на Есенин.
Зъбите ѝ притежават разноцветност,
точки от паницата на Сисле.
Когато се говори за нея,
трябва да се подчертае:
гърбът ѝ е обърнат към слънцето на Елюар.

котешки мустак като струна
котешки мустак като антена
като четка с която рисуваш котка

липсващата котка за мустака

Знаеш ли, всъщност слънцето не изгрява,
то си стои на едно място.

Земята му се увърта около шията,
мърка и накланя муцунката си да пие.

Знаеш ли, всъщност слънцето не залязва,
то си стои на едно място.

Земята замаяно затваря клепачи,
и се катурва презглава.

Добър ден

Добър ден – денят е добър.
То потупваше издутия си корем,
и се отправяше на Изток.

- Колко е издут един корем?
- Колкото издухан мехур от веро.
- Корема може ли да се спуска?
- Не, на него има колан.

В препълнената му чиния един следобед чакаше,
ленив и унил, до дрямката броеше бавно,
то пресмяташе всичко и го хвърляше на Изток.

- Кога следобеда спира да чака?
- Когато се изпари във вечерта.
- Дрямката може ли да е пъргава?
- Единствено при пъстървите може.

То не знаеше нищо за добрия ден в тази част на деня.
За него беше важно на корема да му е удобно,
от плавното издуване панталоните трептяха.

Един просяк, който наблюдава стиха отстрани:
няма ли някой да пусне стотинка, две,
златото на слънцето сега ще ме застигне.

Парченца живот

Толкова ги обичам тия огризки от деня,
захвърлени кори от диня в лятното дърво,
обелки от време, в което оставям остатъците си.

И сладко гния,
сладко гния.

Джобовете са пълни с акордеони, тромпети, пиана,
те ме карат да си тананикам без да зная,
да бъда струна или чукче.

Да гния сладко,
сладко гния.

Крал с корона от винарки.

Пеперудите ме кацат, червеите са гирлянди.

Една костилка ми е нужна,
първо да я глътна, после да я изплюя.
В тресавището, което е живот.

Той имаше на главата си нарисувана Земята.
Тя имаше на коляното си къща.

Тя обичаше да обикаля Земята с пръсти.
Той обичаше да се прибира вкъщи.

Тя никога не беше виждала луната
когато я видя ù хареса
приличаше на нея
въпреки че трудно една луна би приличала
на бучка захар
е поне една от тези под глезените ù
би трябвало да е като нея
рано сутрин
толкова мека колкото платната на всички
испански кораби които потъват в синьото
на морето в спокойния следобед на неделята
когато камбаната пада в оранжевите ниви
а в топлите ù гърди Буда намира утеха
и шепите ми върху тях ги правят параклис

Тя се смее и историята губи смисъл

Фетиш

когато свири на пиано
тя е боса
наблюдавам я
и доста често бъркам
пръстите на краката ѝ с клавиши

За какво ти е да пишеш,
ти танцуваш толкова хубаво.
Ти пишеш във въздуха.

За какво ти е да танцуваш,
ти пишеш толкова хубаво.
Ти танцуваш на листа.

Африка

Тя е Африка, чисто и просто.
Влагата между краката ѝ, жегата на Либия.
Пирамидите са само две, но си стоят на мястото,
познават ритъма, движението и млякото на Египет.
Пясъкът и пустините са над корема.
Под него са децата, недокоснати от слънцата.
Две слънца – едно на името и едно над името.
Сини, толкова сини, че когато примигват изгарят,
и правят кожата черна, но дланите бели,
за да галят шията ѝ – Газела в Танзания.

Вуду, вуду, вуду магия е нейната мантия, нейната мисъл,
ръцете ѝ, вързани в огън от Мали.
И хашиш.
И заклинание.

Танцувай с нея, танцувай, тя е Африка,
разделена на блокчета шоколад.

И всяко едно се топи под езика.

Добър вечер

Добър вечер – вечерта е добра.
Ние се покланяхме на килимчето,
и оставахме на Запад.

- Колко време лети едно килимче?
- Колкото може да издържи.
- Килимчето има ли крила?
- Самото то е крило.

В разтворените длани за молитва,
ние поставяхме ориз и орех,
и макар че бяхме тук, нас ни нямаше на Запад.

- Кога дланите се събират?
- Когато им омръзне да са сами.
- Самотата има ли ръце?
- Тялото на самотата е безкрайно.

Ние имаме своите вечери, макар и не всяка,
зависи дали доброто иска да е вечер.
Тогава на небето изгрява поляна.

Няма свидетели на стиха.

всяка реалност губи реалността си
къщи просторни без стая за всеки
фасади и фасове в града без име
и мъглата излизаща от устата ти

ако искаш да се разходиш можеш да го направиш
между дъбрави и забрави да се престориш
искаш ли да рискуваш обаче
изкушението значи скука в скута ù

Кой е тя?

всяка реалност губи реалността си
по гънките на ревера си имаш умора
тя ти пречи да виждаш простора
прането изкиснато съхне

ако искаш да се поразходиш можеш да го направиш
имаш нож да разрежеш леда и въженце за плъх
ледът те боли и безкръвно полюшва се обесник
пердето е спуснато няма свидетели

Кой са те?

всяка реалност губи реалността си
потаяш върховете на сетивата
или по-скоро събличаш облеченото
и това че си гол е друга одежда.

Опитай да се разпилееш

В празната стая до прозореца те няма

Представи си че си дърво

Усещаш ли гнездото в гърдите си

Подуй се като корем на майка

Виж сенките в очите на лисица

Те са ловци

Опитай се да глътнеш вятъра

Амстердам

Покажи ми ръцете си,
искам да видя каналите, по които плавах.
Заедно с лебедите си.
Заедно с умората си.

Покажи ми тялото си,
въпреки че знам –
то се намира между катедралите и проститутките.
Изгубеното ми тяло
и мостовете между него и теб.

Опиумът на вечерта ни кара да се завърнем,
да се отпуснем
в леглото от слама,
в чашката на лалето.

Скрили сме се зад телата си
или това, което би трябвало да значат те,
знаци от движения и предмети.
Зад гърба съм ти – обърнат стол с изписани бенки.
Зад корема си ми – дори да изглежда, че това е пред,
мека възглавница с пъп по средата
Една възглавница поседнала на стол,
това сме ние.
Или пък пъп и бенки
в постоянно движение
и покой.

На Миро Христов

Всичко е добре възпитано.
Подредено.
Опитомено.
Добричко.

Дори пиянството не те отключва.
Запалената ти ръка търси пепелник.
Премемерени движения – чиста геометрия.

В наука сме превърнати,
вълнатата в нас е вързана.

О, прекрасна Симетрия,
гънките на платовете ти търсят отражения,
отражения на люспи от отдавна удавени риби,
риби създаващи рибари,
ловящи себе си със страст,
страст, която не е да засища,
а да гали,
да гали любовта ти,
тя да капе,
да капе капиллярно:
кап
кап
кап

океан

Търсят се статисти за океана:
трябват ни медузи и рифове.

Който е заинтересован, да се обади на Лодкаря.
Той ще го заведе от другата страна.
Платете му с камъни,
за да са пълни джобовете му,
за да не се катурне лодката му.

От другата страна ще ви посрещнат както подобава,
ще има чубрица и мляко,
душа за всеки да се облече.
Защото гол от другата страна
не ще познаят на какво се правиш,
щука ли си, рак ли, що ли?

Всичко е добре възпитано.
Подредено.
Опитомено.
Добричко.

И така май е по-добре.

Кръгът на смеха

Този цирк е тъжен, защото е празен.
По въжето, повесено в шатрата, никой не се върти.
В обръчи от огън, кучета и лъвов е не прескачат.
Смехът е зашит, съшит е в черни възглавници,
под дебелия хастар на търбуха му няма пера,
няма сапунени мехури и цилиндри.
Фокусниците са подредени карти,
чакаат ушите на заека да ги издърпа,
но заекът е нечия яхния.
Яхния за уют и дом,
но не и за смях.

Превърти се, търкулни се,
в бузите смеха пусни си.
Ти си шут, а не лисица,
трябва да удариш на страха плесница.

Този цирк е тъжен, защото е празен.
„Животните не заслужават да бъдат измъчвани” –
крещят.
„Хората не са създадени за посмешище” –
викат.

Циркус Максимус е срутен.
Върху руините му има отворена рана.

Проект за град

Градът е разпнат.
Свещен кръст на страстта.

Отпусни се, не се съпротивлявай.
Приеми греха му, дъхавата му душа.

Бъди монета в просещата му ръка,
и златен зъб на влюбен циганин.

Бъди проклетата му съдба на сирак,
чието наследство е неговото страдание.

Бъди киснатото вино на Оня,
предвестник на лудостта, която ни очаква.

Бъди храм на доброто – иначе рискуваш.

Бъди бардак на злото – иначе рискуваш.

Бъди себе си, преоблечен със преструвки
или някой друг, носещ твоята светлина.

Бъди топъл хляб – никой не трябва да остане гладен.

Бъди топло мляко – всеки трябва да е чист.

Градът е разпнат.
Свещен кръст на страстта.

Лека ноц

Нощта е лека – лека нощ.
Той слагаше нощта на раменете си,
и се отправяше на Юг.

- Колко тежеше тая нощ?
- Колкото куфар, пълен с бели ризи.
- Нощта има ли копчета?
- Всяко следващо копче я приближава до деня.

Очите под клепачите му никога не спят,
винаги будни показват нула часа.
Този Юг, в който винаги е нула.

- Кога очите му почиват?
- Когато клепачите се шегуват.
- Очите му не са ли много кръгли?
- Това е изискването към всяко око.

Той носеше нощта, в която спеше тя,
от пътя чаршафите са ветрила.
Леко и прохладно е на вятъра.

Въпрос на едно дете, наблюдаващо стиха отстрани:
ако някой открадне клепачите му,
какво ли ще показват очите му, когато спи?

Щастие:

джобовете са пълни с пумпали,
увиснали усмивки носи шията.
Морски камък до крака, който не е море.
Пердета през светлината.
Виенско колело на думите
и една вятърна мелница за вятър.

Не се нуждае от рамка, за да се превърне в картина.
Не иска нотите си в петолиния да впише.

Преминава границата със Съня, където:

орехите чупят дланите му меки,
от тях се стеле око на врабец.
Стъпките му придобиват шумолене,
печат за откровение и писмо.
Восъкът му пари под очите.
Разпятие в клепачите му тлее.

Къде?

Къде е?

Къде е връзката?

Къде е връзката между щастието?

Къде е връзката между щастието и?

Къде е връзката между щастието и съня?

Връщане от странство:

влажни са чаршафите белосани,
по стената има дупки и боя отдавна.
Промяната е постоянна величина.
Стомахът му прилича на юмрук.

Бавна цигара
Като капките които наблюдавам
Бавни
Движение подобно на движение
Вдишване подобно на издишване
Толкова е просто

Разпери пръстите си

Можеш ли да пренебрегнеш събужданията?

Нощите ги няма

Вратите

Да оставиш обувките си пред вратата,
дъбовата врата, дето скърца при мисълта за бук,
дето няма ключалка измислена за ключа ù
и кълвач липсва да почука.

Вратата затворена зад тези, които не виждаш.
Лицата невидими имат ясни черти.
Непроменливи.
Но не като геометрия,
а като вятър.
Вятърът винаги идва и си отива като вятър.

Полунощ е.
Полунощ е разделена тъмна ябълка в ябълката.
Разделена
между това, което липсва и това, което го няма.
Виси без стрелки.
В полунощ е тъмно – очите са изгорели от луната,
затворени за сънуващите.
Зад вратата.

Обувките изчезват или се появяват
на краката на сънуващите.
Те отекуват в съня.
Сънят е глух и сляп за сънуващия го.
Зад вратата.

Реалност

Той сънува нейното съществуване,
тя съществува без неговите сънища.

Неговата влюбеност е тя,
но тя е влюбеност без него.

Измислен е от нея той,
а нея няма я изобщо.

На Дилян

Не искам тялото си,
казва той:
когато докосвам небесата,
защо трябва да съм схванат?

Ympe

В началото винаги е лесно, леко е,
не знаеш да ходиш, да говориш, да слушаш,
люлеят те в топли прегръдки, качват те на люлки,
измислят ти имена, обличат те в пелена,
пеят ти песни, слагат ти лигавник, хранят те.

Дали очакват нещо от теб?

После е малко по-различно, приятно е,
можеш да ходиш, залиташ, говориш наивно, чуваш,
люлееш се сам, катериш се по дървета с люлки,
имаш няколко имена и късаш дрехите си на шега,
пееш песни, крещиш химни, злояд си.

Дали очакваш нещо от теб?

Следват неща непредвидени, измислени, досадно е,
не ти се ходи, търчи ти се, казваш, разбираш,
режеш люлки, стреляш с прашка листата по дървото,
имаш името си, не би го заменил, носиш къси дрехи,
слушаш песни, изпети от някой друг, пушиш първия дим.

Кой би очаквал това от теб?

Всичко си идва на мястото, стабилизирано, ужасно е,
стоиш на едно място, пирон, мучиш, не разбираш,
нищо като люлка не съществува, дървото е дърво,
името ти е безименно, би го заплюл, би се съблякъл,
музиката е шум, кашляш последните фасове.

Трябва ли да очаквам нещо от мен?

Достигнал си линия на равенство, неопределено е,
движиш се между пространства, просторно е,
всичко се люлее със завъртане, дърветата също,
казваш се така, както пише, преобличаш се редовно
няма музика, отказал си цигарите.

Дали всички са очаквали това от теб?

Накрая винаги е лесно, леко е,
не можеш да ходиш, да говориш, да слушаш,
слагат те на люлеещ се стол, люлеят те внуци,
не си знаеш името, обличат те в пижама,
петят ти песни, слагат ти лигавник, хранят те.

Разбираш: Понятие като очакване не съществува.

Причинност

Прекрасната паяжина в главата ми
е разкъсана,
поради лудост.

Прекрасният болт в главата ми
е изваден,
поради небрежност.

Прекрасният бодил в главата ми
цъфти,
поради пролет.